

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/54/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2516010034
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2516010034.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Daniely Šramelovej, v trestnej veci proti obžalovanému N. L., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a iné, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu v Piešťanoch zo dňa 14.4.2016, sp. zn. 16T/1/2016, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 21.4.2016 takto

rozhodol:

Podľa 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť obžalovaného N. L., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť obžalovaného N. L. o prepustenie z väzby na slobodu.

Zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nenahradil väzbu obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil priamo do zápisnice o výsluchu sťažnosť obžalovaný, v ktorej poukázal na to, že nebol v zákonom stanovenej lehote 30-tich dní upovedomený o spôsobe rozhodnutia.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým mohol sťažovateľ podať sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť obžalovaného N. L. nie je dôvodná.

Podľa § 349 ods. 1 Trestného poriadku, samosudca vykonáva konanie o prečinoch a zločinoch, na ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje osem rokov.

Podľa § 349 ods. 4 Trestného poriadku neverejné zasadanie samosudca nevykonáva; ak rozhoduje o väzbe, postupuje podľa § 72 ods. 2 <. aj vtedy, keď nerozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí.

Podľa § 72 odsek 1 Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o

a/ vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby, za rozhodnutie o nevzatí do väzby sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby,

b/ prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby, za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby,

c/ zmene dôvodov väzby obvineného,

d/ návrhu na predĺženie lehoty väzby obvineného,

e/ ponechaní obvineného vo väzbe, alebo predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní,

f/ prepustení zatknutého obvineného na slobodu, za takéto rozhodnutie sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby.

Podľa § 72 odsek 2 veta piata Trestného poriadku pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý, o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný.

Podľa § 79 odsek 2 veta prvá Trestného poriadku policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili. Podľa § 79 odsek 3 veta prvá Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 71 odsek 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava,

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest, c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 80 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Podľa § 76 odsek 1 Trestného poriadku, väzba v rámci základnej alebo predĺženej lehoty väzby v prípravnom konaní a väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas.

Podľa § 76 odsek 6 písmeno b) Trestného poriadku, celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť dvanásť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre prečin.

Úvodom treba uviesť, že okresný súd sa pri rozhodovaní o väzbe obžalovaného dôsledne riadil a v tomto smere krajský súd nezistil žiadne pochybenia ani porušenie zákona.

Pokiaľ ide o samotnú námietku obžalovaného je potrebné uviesť, že touto sa okresný súd dostatočne zaoberal keď poukázal na to, že od ostatného právoplatného rozhodnutia o väzbe obžalovaného (8. marca 2016) ku dňu doručenia žiadosti súdu (1. apríla 2016) neuplynula lehota tridsať kalendárnych dní. V takej situácii potom súd rozhoduje o žiadosti o prepustenie z väzby len vtedy, ak žiadosť obsahuje iné dôvody. Trestný poriadok pritom bližšie nešpecifikuje, čo treba rozumieť po pojmom „iné dôvody“. Môžu to byť dôvody tak skutkové, ako aj právne, prípadne tiež procesné. Dôvod, ktorý vo svojej žiadosti uviedol obžalovaný, tunajší súd pôvodne nevnímal ako iný dôvod v zmysle § 79 odsek 3 Trestného poriadku, skôr ako výhradu k dĺžke doručovania predmetného uznesenia, ktorá navyše nie je prekážkou konania v merite veci. O tom hodlal pripísať obžalovaného v krátkom čase vyzrozumieť. Nakoľko sa obhajoba opakovane domáhala rozhodnutia o predmetnej žiadosti, súd nakoniec „z opatrnosti“ uplatnený argument vyhodnotil v prospech obžalovaného ako žiadosť o prepustenie z väzby na základe iných dôvodov. Mimo iné aj preto, lebo ak by vec vybavil len pripísať, nebolo by možné správnosť a zákonnosť jeho postupu preskúmať nadriadeným orgánom. Na základe týchto úvah súd predmetnú žiadosť prejednal a rozhodol o nej. Takýto postup okresného súdu krajský súd hodnotí ako správny a nie je mu čo vytknúť.

Ďalej je potrebné poukázať na to, že pred rozhodnutím o žiadosti súd obžalovaného vypočul postupom podľa § 72 odsek 2 Trestného poriadku, pritom o termíne výsluchu vhodným spôsobom vyzrozumel obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora. V rámci výsluchu obžalovaný uviedol, že na svojej žiadosti trvá. Má za to, že dôvody väzby u neho pominuli, resp. že tieto neboli od začiatku ani dané, preto žiada prepustiť z väzby.

Prokurátor uviedol, že s poukazom na vyhlásený odsudzujúci rozsudok považuje žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby za nedôvodnú. Dôvody, pre ktoré obhajoba žiadala konať o prepustenie obžalovaného z väzby prokuratúra sčasti pokladá za nedôvodné, nakoľko časť dôvodov smerovala k námietkam voči procesnému postupu súdu, v súvislosti so zamietnutím návrhom na doplnenie dokazovania. V druhej časti, kedy obžalovaný namietal nedoručovanie rozhodnutia Krajského súdu

Trnava pokladala prokuratúra za existenciu dôvodu potrebného pre rozhodnutie o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby. Tu poukázal na právo obžalovaného na obhajobu a rýchly spravodlivý súdny proces, ktorý aj s poukazom na rozhodovaciu činnosť ESLP nesporne spočíva aj v procese doručovania rozhodnutí. Konštatoval, že vo vzťahu k obžalovanému tieto práva porušené neboli a to s poukazom na tri skutočnosti, a to existenciu podpísaných doručeníek predložených KS Trnava, existenciu doručenia uvedeného uznesenia obhajcovi obžalovaného, ako aj podrobné oznámenie uvedeného uznesenia sudcom OS Piešťany na hlavnom pojednávaní. Z vyššie uvedeného mal za to, že obžalovaný má nielen subjektívnu ale predovšetkým objektívnu vedomosť o tom, akým spôsobom KS Trnava rozhodol o jeho sťažnosti voči uzneseniu OS Piešťany v súvislosti s jeho väzobným stíhaním.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti sa preto okresný správne opätovne zaoberal tak formálnymi, ako aj materiálnymi podmienkami väzby a dospel k správny záverom pokiaľ ich existenciu aj v súčasnom štádiu konania potvrdil. V tomto smere krajský súd poukazuje na správne dôvody prvostupňového rozhodnutia.

V súvislosti s dôvodnosťou trestného stíhania treba poukázať na neprávoplatný odsudzujúci rozsudok vyhlásený na hlavnom pojednávaní 14. apríla 2016 (vyhlásený pred rozhodovaním súdu o žiadosti o prepustenie z väzby), ktorá skutočnosť už sama o sebe dôvodnosť trestného stíhania opodstatňuje. Čo sa týka záveru o dôvodnosti väzobného stíhania obžalovaného, tento záver naďalej pretrváva a je založený predovšetkým na obave, že prepustením obžalovaného, ktorý bol neprávoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody, hrozí zmarenie alebo podstatné sťaženie dosiahnutia účelu trestného konania. Naďalej aj podľa názoru krajského súdu pretrváva reálna obava, že obžalovaný sa bude správať spôsobom popísaným v § 71 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku, teda že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu resp. už uloženému nepodmienečnému trestu odňatia slobody, predovšetkým s poukazom na že nemá trvalé bydlisko, adresu, ktorú má uvedenú na tejto sa nezdržoval, zásielky počas vyšetřovania na ním uvedenej adrese nepreberal a kontakt s ním bol obtiažny. Pohybuje sa po celom území Slovenska, pričom naposledy prebýval v obci L. v penzióne na adrese, ktorú orgánom činným v trestnom konaní neuviedol. Argument obžalovaného, že v minulosti vždy riadne výkon trestu odňatia slobody na výzvu súdu nastúpil (resp. že nebol stíhaný za marenie výkonu úradného rozhodnutia) tu neobstojí, lebo správanie sa obžalovaného v minulosti nie je zárukou toho, ako sa bude správať v budúcnosti.

Pokiaľ ide o dôvodnosť tzv. pokračovacej väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku u obvineného, aj naďalej existujú konkrétne okolnosti nasvedčujúce tomu, že obvinený by mohol vo svojom protiprávnom konaní pokračovať a to hlavne s poukazom na osobu obžalovaného, ktorý bol doposiaľ 30 krát súdne trestaný, väčšinou pre majetkovú trestnú činnosť. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 27. augusta 2014, sp. zn. 1T/78/2012, za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, pričom trest vykonal dňa 21. júna 2015. V súčasnosti sú voči nemu vedené viaceré trestné stíhania.

K prezentovaným materiálnym dôvodom väzby treba dodať, že vo vyššie uvedenom rozsahu boli konštatované už opakovane, jednak v pôvodnom uznesení okresného súdu o vzatí obvineného do väzby v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 17. decembra 2015, sp. zn. 3Tpo/98/2015, ale tiež i ďalšími rozhodnutiami súdov naposledy uznesením Krajského súdu v Trnave z 8. marca 2016, sp. zn. 3Tos/23/2016.

Od posledného rozhodnutia o väzbe obvineného pritom k dnešnému dňu uplynul len krátky čas, počas ktorého nenastala žiadna taká okolnosť, ktorá by odôvodňovala zmenu materiálnych dôvodov väzby. Práve naopak. Neprávoplatný odsudzujúci rozsudok, ktorým bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody významne posilňuje dôvodnosť väzby v nezmenenej podobe aj v súčasnom štádiu.

Podľa § 80 odsek 1 písmeno c) Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Aj v tomto prípade okresný súd uvedenú možnosť preskúmal a dospel k správny záveru, že nie sú pre alternovanie väzobného stíhania obžalovaného dohľadom mediačného a probačného úradníka splnené podmienky. Týmto inštitútom by ani podľa názoru krajského súdu nebolo možné eliminovať obavu z jeho úteku, ani obavu z pokračovania v trestnej činnosti a to z dôvodov už vyššie uvedených.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia sťažnosť obžalovaného N. L. ako nedôvodnú v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.